

PATER TINUS ROODEN, MONTFORTAAN

Willem Boersma

Met het overlijden van pater Tinus (Martinus Lambertus) Rooden op 29 juni 1977 in het Montfortanen klooster in Houthem, verdween een geliefde priester uit beeld.

Houthemse jong

Buiten de gemeenschap waarin hij de laatste jaren van zijn leven doorbracht, zullen maar enkele dorpsbewoners hem gekend hebben, of nog herinneringen aan hem hebben.

Toch was Tinus Rooden een echte Houthemse jong, geboren in Houthem op 2 januari 1889 als helft van een gemengde tweeling. Zijn zusje overleed, 20 dagen oud, in Houthem op 22 januari 1889. Zijn ouders kregen al met al 11 kinderen, waarvan 4 jongens. Tinus en zijn zusje waren de eersten.

Of Tinus Rooden ook geboren is op Vroenhof, is me niet bekend, maar zijn ouders, Pierre Rooden en Helena Voncken, woonden naast het latere klooster van de Montfortanen in het karakteristieke huis dat thans Vroenhof 91 is. Dit huis, dat volgens Philippens na een brand in 1832 was herbouwd, was al eigendom van de ouders van Helena Voncken. Nadien woonde in dit huis een zus van Tinus, Rosalie (Lie) Rooden, die getrouwd was met Giel Lazarus.

Toen Tinus na zijn omzwervingen over de wereld zijn laatste adres vond bij zijn confraters in Houthem, kwam hij terug op bekend terrein naast het huis van zijn grootouders en ouders en nu dus van zijn zuster.

50-jarig priesterjubileum

In 1964 werd op ludieke wijze zijn 50-jarig priesterjubileum gevierd met een zogeheten klankbeeld, waarbij de gesproken tekst werd gelardeerd met allerlei muziekfragmenten.

Volgens dit klankbeeld had de jonge Martinus al een fraaie zangstem en een talenknobbel, die hem nadien goed van pas zouden komen. Eveneens volgens dit klankbeeld zou hem in zijn jonge jaren al door een frère Salin de kunst van het wichelroedelopen zijn bijgebracht.

Na het overlijden van pater Rooden is door de gemeenschap van de Montfortanen natuurlijk aandacht besteed aan zijn persoon. Enige feiten uit dit In Memoriam kunnen hier niet ontbreken, aangevuld met losse flarden uit het bovengenoemde klankbeeld.

Hij studeerde in Schimmert van 1901 tot 1908. Na zijn noviciaat in Meerssen, waar hij op 4 augustus 1909 zijn eerste professie aflegde, vertrok hij naar Eastview in Canada, waar hij filosofie en theologie studeerde. Op 6 juni 1914 werd hij door Mgr. Gautier in Ottawa priester gewijd. Vanaf toen volgde een tienjarige periode van docentschap en zielzorg in Canada en de Verenigde Staten. Dit laatste, drie jaar kapelaan in Ozone Park (NY), leerde hem veel over de omgang met jonge mensen.

Terugkeer uit Amerika

Omstreeks 1925 kwam hij terug naar Nederland, maar niet dan dat hij, naar eigen zeggen, nog een hachelijk avontuur meemaakte tijdens de bootreis naar Nederland. De boot leed schipbreuk en hij belandde met vele anderen op een kale rots, waar niets op groeide. Bij gebrek aan nadere informatie is het onduidelijk wanneer en met welke boot dit gebeurde.

Een heel ander verhaal vertelde Lei Rooden, een broer van Tinus. Deze was toentertijd net bij de belastingdienst in Amsterdam aangesteld. Zijn broer Tinus zou per schip (De Nieuw Amsterdam) terugkeren uit Amerika. Hoeber, een andere broer, en Lei zouden hem in de haven van Rotterdam gaan afhalen. Lei moest daarvoor verlof aanvragen, maar kon niet precies zeggen wanneer het schip zou arriveren. Via het scheepskantoor hoorde hij dat drie dagen van tevoren en samen met zijn broer ging hij Tinus afhalen.

Lei was ongeveer 10 jaar toen Tinus naar Canada vertrok en ze hadden elkaar dus lange tijd niet meer gezien. Bij aankomst werd er gezwaaid en kwam Tinus op Hoeber af. Hij gaf hem een hand en omhelsde hem. Toen vroeg hij wie de jongen naast hem was. Dat was dus Lei, die hij helemaal niet herkende. Daarna gingen zij naar een restaurant in Rotterdam. Tinus had wat geld overgehouden

uit zijn tijd in New York en zei dat hij alles zou betalen, hetgeen hij ook deed. Op een gegeven moment kwam de ober naar hen toe, die de pater herkende. Het bleek een oude parochiaan uit New York te zijn.

Lei moest daarna weer terug naar Amsterdam en Hoeber en Tinus gingen naar Maastricht. Ook nu weer betaalde Tinus alles. Echter toen ze in Maastricht aankwamen had hij geen geld meer voor de reis naar Houthem. Hoeber moest deze dus betalen.

Benoemingen

Tinus was overigens het vrije leven in New York gewend en had zo zijn twijfels over zijn benoeming in Leenhof bij Schaesberg, waar hij kapelaan werd. In 1924 was daar een kerk gebouwd die op 21 december 1924 werd ingewijd door deken Nicolay van Heerlen. De paters Montfortanen gingen die kerk bedienen. Pater Rooden werkte nadien als docent in Schimmert van 1927 tot 1936, waar hij Engels en dierkundeles gaf.

Kennelijk was de zielzorg hem toch nog meer op het lijf geschreven, want hij werd van 1936 tot 1954 kapelaan in D'Hoppe, een overwegend Nederlandstalig gehucht in de Franstalige Belgische provincie Henegouwen. Bij het bereiken van de pensioengerechtigde leeftijd ging hij niet op zijn lauweren rusten, maar werd hij van 1954 tot 1969 assistent in de basiliek van Meerssen. Reeds kort nadien zou hij hebben gezegd dat als hij had geweten hoe goed hij het hier had, hij veel eerder zou zijn teruggekomen.

Eenmaal hier verwierf hij weer een nieuwe roep. Hij werd al snel het *doevemellekers-päöterke* genoemd, omdat hij de duivenmelkers toezegde dat hij de zondagsmis zo snel mogelijk zou laten verlopen zodat zij weer vlug naar hun duiven terug konden gaan.

M.L. Rooden, pasfoto 1953

Toen Vroenhof bejaardenhuis werd verhuisde hij, inmiddels rond de tachtig, naar Houthem, waar hij zich nog ontpopte als biechtvader van de meeste confraters.

Geen echt spectaculair leven derhalve, maar wel een leven gekenmerkt door toewijding aan zijn medemens en zijn geloof. Het In Memoriam laat hem zien met een typisch Arabisch hoofddeksel, een hoofddoek met een soort vierkant hekwerkje eroverheen. Waar deze foto op berust is niet bekend, maar vermoedelijk is ze gemaakt tijdens een verkleedpartij.

Bronnen

Klankbeeld bij 50-jarig priesterjubileum
In Memoriam Martinus Rooden: paters Montfortanen
Fons Heijns: persoonlijk archief Rooden
Mariet Rooden: persoonlijk archief Rooden
Huub Frijns: persoonlijke mededelingen
Pater Theo Hustin: persoonlijke mededelingen.